

[Rasmus Hansen.]

bæk saavel om Kondenneringsreglerne som om Erstatningsreglerne, og jeg takker det ærede Medlem Hr. Kristen Amby for hans Udtalelser om Begrebet Ejendomsret, og med det ærede Medlems og det ærede Medlem Hr. Skjerbæks Bistand skulde det være muligt at naa til Enighed med de Konservative.

Jensen-Brobj: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen spurgte mig, hvad det var, jeg var betænkelig ved i § 2. Det er hele Formlen for § 2. Man stiller her en Del Regler op, som brugt med Lempe kan se meget uskyldige ud, men som brugt i en Embedsmands Haand eller i en Æmsig Kommissions Haand kan ramme næsten alle Ejendomme.

I min store Uforstand, som Præsten siger — men de uforstandige er de bedste, det er dem, man kan paavirke, det er dem, som der er noget at gøre ved; dem, som har en Mening i Forvejen, er der efter Præstens Mening ikke noget at gøre ved; hvis det er en gal Mening, de har —, i min store Uforstand har jeg stillet mig selv det Spørgsmaal: Hvordan fungerer det, vi har i Øjeblikket i Sundhedsstyrelsen, Sundhedskommissionerne? Mangler de Beføjelse til at gribe ind over for usunde Bydele og Lejligheder? Naar jeg har spurgt om dette, har jeg fundet det i Betænkningen Side 159, hvor Københavns Sundhedskommissions Overingeniør siger, at de bestaaende Love og Vedtægter er tilstrækkelige til Fremskaffelsen af forsvarlige Forhold i de gamle Slumkvarterer, der er opført før 1856, medens de ikke er det for de nye Slumkvarterer, der er opført siden, og her tænker man særlig paa Kvartererne paa Nørrebro og Vesterbro. Man har altsaa Betingelser for at kunne gribe ind over for de værste Slumkvarterer, og naar jeg saa spørger mig selv, hvorfor man da ikke har gjort det, kommer jeg til det, som jeg var inde paa i min første Tale, men som ikke en eneste af de senere Talere, heller ikke den højtærede Indenrigsminister har berørt, nemlig, hvad skal man gøre af de Folk, som bor dér? Her er vi jo ved Grunden til, at man ikke har brugt den Beføjelse, man har til at gribe ind.

Jeg er sikker paa, at den Embedsmand, som i den Henseende staar for Styret, kunde slaa ned paa 10 af den Slags Ejendomme om Dagen, hvis bare Københavns Magistrats 2den og 3die Afdeling vidste, hvor de skulde gøre af Beboerne. Men det er det, man ikke ved. Det er det første

Spørgsmaal, der skal løses. Kan den højtærede Indenrigsminister faa bygget nye Huse, hvor Lejen er 45 til 50 Kr. pr. Maaned, saa kan Problemet løses, saa kan man hurtigt komme af med de gamle Slumkvarterer. Men saa længe dette ikke er klaret, hjælper det ikke at remse en hel Del op og komme med Lovforslag her. Spørgsmaalet om de nye Lejligheder skal først klares, højtærede Indenrigsminister. Man skal have Stæder, hvor de Folk kan anbringes til en Leje, som de kan betale. Det er det, jeg har peget paa, og derfor er jeg kommet til at støde an — i min store Uforstand, som Præsten siger.

Om §§ 16 og 18 og Ekspropriationsparagrafferne 28 og 29 har jeg sagt, at hvis man bruger dem, kommer man i betænkelig Nærhed af Grundlovsbrud. Efter § 16 faar man Beføjelse til at sige til en Ejer, at om 10 Aar kan han ikke længere faa Lov til at udleje sin Ejendom, selv om han er villig til at foretage de nødvendige Forbedringer, men naar dette er sagt, kan han ikke omprioritere Ejendommen, han er afskaaret fra at faa offentlige Penge ind i den, og derved falder Ejendommens Værdi meget betydeligt; det er givet; bagefter kommer man saa og eksproprierer, for nu er Ejendomsværdien bragt ned. Jeg mener, man kommer i betænkelig Nærhed af Grundlovsbrud, naar man foretager den Slags Ting. Det var det, jeg pegede paa, idet jeg sagde, at Forholdene maatte ikke være saaledes, at Københavns Kommune kunde høste en Fordel, hvis den vilde have en Gaderegulering. Jeg har slet ikke sagt, saadan som det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen mente, at jeg var imod Foretagelse af Gadereguleringer, absolut ikke, jeg har kun sagt, at jeg er imod, at denne Lov bruges til at skaffe Københavns Kommune billige Gadereguleringer.

Jeg kunde have Lyst til at henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, at Saneringsudvalget den 25. April 1934 har modtaget en Udtalelse — den findes Side 162 i Betænkningen —, der lyder saaledes: „Enhver Istandsættelse af Ejendomme, med Hensyn til hvilke der foreligger eller tænkes tilvejebragt Ekspropriationsbemyndigelse, vil kunne forøge Kommunens Ekspropriationsudgifter med den Værdiforøgelse af Bebyggelsen som Istandsættelsen medfører.“ Dette, som er underskrevet af P. J. Pedersen, som dengang var Borgmester, viser klart og tydeligt, at Københavns Magistrat her var inde paa at ønske saadanne Forhold, at der blev Mulighed for billigere Ekspropriation.